Oğlan ve Küçük Numbat

Ebru Mina TOMURCUK

Oğlan ve Küçük Numbat

Ebru Mina TOMURCUK

Güneşli bir cumartesi sabahı, Max adında bir oğlan sarı yağmur çizmelerini giydi ve yeşil kanvas sırt çantasını kaptı. Evinin yakınındaki ormanı keşfetmeyi çok severdi. Dağınık kestane rengi saçları yürürken zıplıyor, yuvarlak ela gözleri merakla parlıyordu. Bugün ormanda yeni ve harika bir şey bulmayı umuyordu.

Max, uzun ağaçlar ve yumuşak yosunlarla çevrili kıvrımlı bir patikayı izledi. Güneş ışınları yaprakların arasından dans ediyor, kuşlar tatlı tatlı ötüyordu. Çalıların arasında hafif bir hışırtı duydu ve dinlemek için durdu. Çalılıkların arasında küçük bir şey kıpırdıyordu ve Max'in kalbi heyecanla hızlı hızlı atıyordu. Bunun ne olabileceğini merak etti.

Max sessizce çömeldi ve eğrelti otlarının arasından baktı. İşte, devrilmiş bir kütüğün üzerinde, daha önce hiç görmediği küçük bir yaratık vardı. Kızıl kahverengi tüyleri, sırtında krem rengi çizgileri, sivri bir burnu ve gür bir kuyruğu vardı. Koyu renkli göz şeridi ona maske takmış gibi bir görünüm veriyordu. Yaratık, kütüğün üzerindeki minik böcekleri yalamakla meşguldü.

Max, küçük hayvanın termitleri yakalamak için uzun, ince dilini kullandığını izledi. Yaratık yemeğine o kadar odaklanmıştı ki önce Max'i fark etmedi. Sonra başını kaldırdı ve koyu renkli gözleri kocaman açılmış bir halde donakaldı. Max fısıldadı: "Merhaba, küçük dostum. Sana zarar vermeyeceğim." Hayvan burnunu oynattı ve dinliyor gibiydi.

Küçük numbat—çünkü o bir numbattı—biraz rahatladı. Utangaç ama nazikti ve çok açtı. Max onun uzun diliyle termitleri nasıl hızlıca yakalayıp yuttuğunu gördü. Numbatların nadir olduğunu ve yalnızca termit yediğini öğrendiğini hatırladı. Bir tanesini yakından görebildiği için kendini şanslı hissetti. Numbat yemeğine geri döndü ve Max gülümsedi.

Max bu özel hayvan hakkında daha fazla şey öğrenmek istedi. Yeşil sırt çantasından küçük bir defter çıkardı ve hızlıca bir eskiz çizdi. Gördüklerini yazdı: kızıl kahverengi tüyler, çizgili sırt, uzun dil, termit yiyor. Numbatların hayatta kalmak için devrilmiş kütüklere ve termitlere ihtiyacı olduğunu, orman yurtlarının korunması gerektiğini biliyordu.

Max izlerken numbat yemeğini bitirdi ve çalılıkların arasına kaçtı. Max içinde sıcak bir parıltı hissetti. Nadir ve harika bir yaratıkla karşılaşmıştı ve ona yardım etmek istiyordu. Kaç kişinin numbatların var olduğunu bile bilmediğini düşündü. Bunu değiştirmek için bir şey yapmaya karar verdi.

Eve dönerken Max'in aklına bir fikir geldi. Numbat hakkında rengârenk bir orman koruma afişi yapacaktı! Küçük hayvanı termit avlarken çizebilir ve önemli bir mesaj yazabilirdi. Aceleyle geri döndü, sarı çizmeleri su birikintilerinde şıpırdıyordu. Çilli yüzü kararlı bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. Başlamak için sabırsızlanıyordu.

Evde Max mutfak masasına büyük bir afiş kâğıdı serdi. Pastel boyalarını ve keçeli kalemlerini topladı. Önce numbatı kızıl kahverengi tüyleri ve sırtındaki koyu çizgilerle çizdi. Ona termit yakalayan uzun, ince bir dil verdi. Gür bir kuyruk ve sivri bir burun ekledi. Afiş canlanıyordu!

Sonra Max en üste büyük, kalın harflerle şunları yazdı: "Numbatı Koruyun!" Altına daha küçük harflerle ekledi: "Nadir hayvanlar korunmayı hak eder. Numbatlar termit yer ve yiyecek bulmak için devrilmiş kütüklere ihtiyaç duyar. Lütfen ormanımızı güvende tutun." Numbatın etrafına bir kalp çizerek onu önemsediğini gösterdi. Afiş rengârenk ve anlaşılırdı. Max işiyle gurur duydu.

Ertesi gün Max afişini ormana götürdü. Herkesin görebileceği patikanın yakınında büyük bir meşe ağacı buldu. Afişi bir iple dikkatlice astı. Parlak renkler ağaç kabuğunun önünde göze çarpıyordu. Max geri çekilip afişine baktı. İnsanların numbatın ne kadar özel olduğunu anlamasına yardımcı olacağını umuyordu.

Tam o sırada Max'in arkadaşı Lily patikadan aşağı yürüyerek geldi. Sıcak kahverengi teni, iki topuz yapılmış siyah kıvırcık saçları ve parlak bir gülümsemesi vardı. Mor kapüşonlusunu ve beyaz spor ayakkabılarını giymişti. Afişi okumak için durdu. "Vay canına, Max! Numbat da ne?" diye sordu. Max öğrendiği her şeyi anlattı.

Lily dikkatle dinledi. "O küçük numbat kulağa harika geliyor," dedi. "Onu ve yuvasını koruyacağıma söz veriyorum. Aileme ve arkadaşlarıma da anlatacağım." Max'in aralıklı dişli gülümsemesi iyice genişledi. Afişinin şimdiden yardımcı olduğu için mutluydu. Birlikte afişe baktılar ve ormanı numbat için nasıl güvende tutacaklarını konuştular.

Daha fazla arkadaş gelip afişi okudu. Hepsi numbatı ve orman yurdunu korumaya yardım edeceklerine söz verdi. Yerlere çöp atmamaya ve devrilmiş kütüklerin etrafında dikkatli olmaya karar verdiler. Max göğsünde sıcak bir parıltı hissetti. Afişi bir fark yaratıyordu! İnsanlar önemsediği için küçük numbat daha güvende olacaktı.

Max ve Lily numbat hakkında sohbet ederek birlikte eve yürüdüler. Max gururlu ve mutluydu. Küçük eylemlerin bile nadir hayvanlara yardımcı olabileceğini öğrenmişti. Afişi basit bir şeydi ama önemli bir mesaj yayıyordu. Orman küçük numbat için biraz daha güvenliydi ve bu Max'in kalbini neşeyle dolduruyordu.

O gece Max penceresinden ormana baktı. Küçük numbatı, yuvasında güvende ve rahat rahat düşündü. İnsanların nezaket ve özenle numbat gibi nadir hayvanları koruyabileceğini biliyordu. Ve rengârenk afişinin uzun süre boyunca mesajı yaymaya devam edeceğini bilerek gülümsedi.